Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 36 (976) ★ miercuri 9 sept. 1964 ★ 8 pag. 30 bani

Cei dintr-a VIII-a

Vacanța, cu frumoasele-i zile, cu soare și păduri, cu valuri înspumate și munți înalți este azi o amintire! Clopoțelul școlii — chiar dacă acesta este o modernă sonerie — sună conștiincios, ca în fiecare an la această dată, adunînd copiii veseli sau timizi, gălăgioși sau cu ochii mari, mirați

E prima zi de școală! Și ce frumoase sînt regăsirile! Și cîtă bogăție de impresii!

Vă propun ceva: să încercăm să ne închipuim că am reușit, printr-un procedeu numai de noi știut, să dăm înapoi cu cîteva zile, marele ceas al timpului Și că ne aflăm, într-o zi, nu tocmai frumoasă, de început de septembrie, la Școala de 8 ani din comuna Rîureni, raionul Rîmnicu Vîlcea Comună frumoasă, liniștită, cu case frumoase și pomi încărcați cu fructe în apropierea școlii însă, această liniște caldă, se transformă, devenind fremătătoare, încărcată de agitație, de muncă. Alături de vechiul local al Școlii de 8 ani se ridică o nouă clădire E viitoarea școală cu cele 8 săli de clasă, cu parter și un etaj în afara muncitorilor care lucrează de zor, să dea gata parterul pînă la deschiderea noului an școlar, zăresc, prin mulțime și cîțiva copii în fruntea lor, Constantinescu Elena, președinta unității, îi îmbărbătează și pe ceilalți prin exemplul personal, prin vrednicia ei Facem repede cunoștință: Stelea Nicolae, Rotomeza Adriana, Tîmplaru Doina, Pantilică Elena. Toți au terminat clasa a VII-a cu medii de 9 și peste 9, toți sînt utemiști, toți sînt în clasa a VIII-a.

Folosesc acest prilej — al trecerii lor în clasa a VIII-a — ca să discutăm. Între o sită de nisip și o roabă cu mortar copiii încheagă discuția.

— Mai este mult de lucru?

— Păi, acum se pune pardoseala, se pun și se vopsesc ușile și ferestrele așa că, la 14 septembrie parterul va fi complet gata. Ne va aștepta.

— Pe cine va aștepta acest parter?

— Pe noi, cei dintr-a VIII-a!

— Și de aceea-i dați zor?

Interlocutorii mei făcură o mică pauză și apoi, Constantinescu Elena, dîndu-și o codiță pe spate îmi răspunse zîmbind cu toată fața, cu ochii sclipindu-i de bucurie:

— Da. Și de aceasta Dar și de încă ceva. Noi sîntem primii în comună care începem învățămîntul general de 8 ani. Noi sîntem primii în clasa a VIII-a. Noi vom învăța în două, din clasele de la parter. Apoi, după noi, vor veni alți și alți copii care, ca și noi, vor fi școlari în clasa a VIII-a. Poate tot în aceste clase... Dar noi vom ști întotdeauna că școala aceasta nouă, parterul acestei școli s-a construit și cu ajutorul nostru, cu căldura inimii noastre.

— Gîndul acesta al vostru, fapta voastră este, într-adevăr emoționantă.

— Și pentru că Ileana a adus vorba de clasa a VIII-a — ne-a spus Rotomeza Adriana prietena ei — vreau să vă spun și eu ceva. Am văzut manualele pentru clasa a VIII-a Avem cîteva obiecte noi: educația cetățenească, algebra, igiena... Cărțile sînt foarte frumoase. Abia aștept să fim în prima zi de școală! Să știți că ziua aceasta de 15 septembrie e tare, tare frumoasă. Clasele miros a curățenie, copiii sînt frumos îmbrăcați și pe bănci, în pachete frumoase, legate cu fundulițe, ne așteaptă darul nostru prețios: cărțile.

★

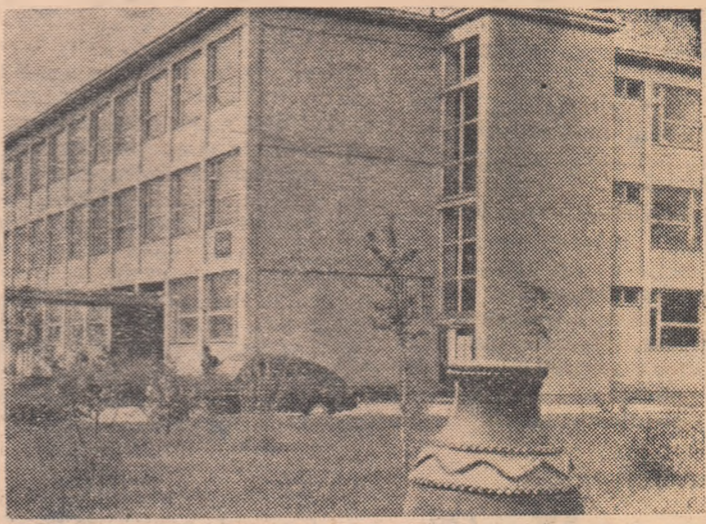
Aici s-a oprit convorbirea noastră. Întoarcem iar acele marelui ceasornic al timpului și sîntem împreună cu voi, toți copiii patriei noastre, în prima zi de școală.

Și, deși au trecut ani mulți de la data cînd eram de vîrsta voastră, nu ne putem opri să ne bucurăm din toată inima, alături de voi.

Și să vă urăm tuturor, atît celor din clasa I cît și celor din clasa a VIII-a, spor la muncă și rezultate pe măsura marilor voastre bucurii!

E. SKIBINSKI

Încă o școală nouă într-un cartier nou în București: Școala medie 30. Cartier: Sergent Nițu Vasile

Nerăbdarea te duce uneori mai devreme la școală, te face să răsfoiești noile manuale, să rămîi minute în șir la lecțiile care vor veni

Alegerea uniformei potrivite face și ea parte din ansamblul pregătirilor pentru școală

cronica 1964 verii

Întrecere cu... Teleormanul

Știam cu toții că apa-i mare. Dar cine să se teamă? Doar la noi în unitate sînt vechi înotători! Așa că, iată-i pe toți la start. Prezent este, bineînțeles și... Teleormanul cu apele lui învolburate. Eram tare curioși să vedem care vor fi primii. Întrecerea se anunțase pasionantă, ținînd seama și de faptul c-au plecat în contra apei. Pe mal alergau și ceilalți susținîndu-și favoriții. Pionierii Tudor Alexandru, Cotoanță Petre și Tatomir Ștefan au ajuns primii.

Ne-a plăcut tare mult ziua aceea, petrecută pe malul Teleormanului. Dar n-a fost numai ziua aceea așa de frumoasă. Întreceri sportive am avut și la fotbal, atletism, ciclism. Ș-apoi, cît de frumoase au fost programele artistice, drumețiile, jocurile organizate. Într-un cuvînt o vacanță minunată.

RADA AURELIAN
comuna Olteni,
raionul Videle,
regiunea București

7 zile în Deltă

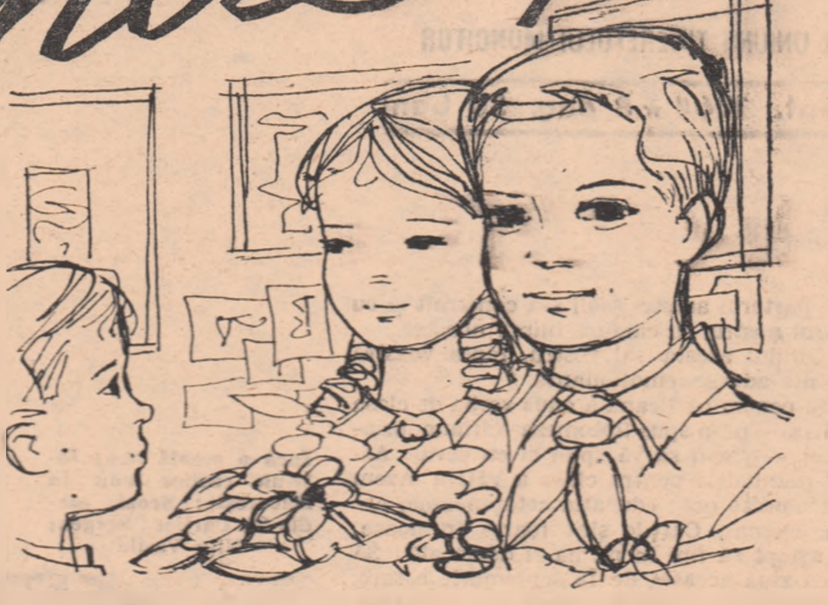
Drumul de la Arad la Tulcea a fost minunat. Dar adevărata noastră excursie a început abia cînd am ajuns la Tulcea. Încă din primele clipe de la sosire privirile ne-au fost atrase de florile multicolore care sînt presărate în tot orașul. Halele frigorifice, fabrica de conserve, blocurile noi, muzeul raional au fost obiectivele vizitate în prima zi a excursiei. A doua zi dimineața ne-am îmbarcat pe vapor și am plecat în Deltă. Ce priveliște minunată! Alături de apele gălbui ale Dunării se întinde marea verde de stuf... La Maliuc am cunoscut pescarii. Am colindat apoi prin Ostrovul Letea Veche unde am avut ocazia să vedem zeci de specii de plante și păsări despre care am învățat la științele naturii. Am întîlnit și o colonie de pelicani. La cherhanaua de la Murighiol am văzut toate speciile de pești ce trăiesc în Dunăre și, bineînțeles, am mîncat cu poftă din renumitul borș pescăresc.

Șapte zile a durat excursia noastră, șapte zile pe care nu le vom uita niciodată.

Pionier DOGARU RADU
Arad

Din experiența activului pionieresc

O expoziție

Noul an școlar se apropie. Cum să-l întîmpine mai frumos? Serbare, multe flori, fără îndoială. Dar acestea au devenit acțiuni tradiționale. Și atunci pionierii s-au gîndit la organizarea unei expoziții. Activul pionieresc a trecut la lucru. Mai întîi au stabilit locul — holul din fața claselor VII—VIII, au făcut „planul" și au început să procure exponatele. Nu erau de găsit, căci de fiecare vizită sau excursie, de fiecare acțiune mai importantă pionierii culegeau materiale, își luau însemnări. Dar mai bine să-i lăsăm să-și vadă de treabă și să revenim în ziua deschiderii ei.

E ora 10 fix. În curtea școlii e larmă. Pionierii sînt nerăbdători. După ceremonialul pionieresc se taie tradiționala panglică și...

— Poftiți și vizitați expoziția.

„Învățătura, îndatorirea noastră principală" scrie pe un panou. Dovadă — trei cataloage. Sînt a celor trei clase: a VI-a A, B și C, clase fără nici un corigent, fără nici un repetent. Bravo lor! Alăturat e angajamentul președintei de detașament și ne arată că și în acest an sînt hotărîți să obțină rezultate asemănătoare.

Tot aici mai sînt expuse carnetele de note ale pionierilor Neacșu Dorel, Negruț Aurelia, Bulea Ana și a altora care au avut numai medii de 9 și 10. Panoul de onoare, caiete de notițe, de clasă, caiete de teză completează așa-zisul sector al învățăturii.

Pentru învățătură, pentru îmbunătățirea ei, pionierii au confecționat în această vacanță material didactic — ierbare, insectare, pietrare, semințe. Toate sînt expuse la loc de cinste. E rodul muncii pionierești.

Mai încolo întîlnim fotografii, caiete de însemnări. Curioși le răsfoim. Ne vorbesc despre vizita pe care au făcut-o la gospodăria colectivă, la pepiniera Perișor, la întreprinderea de industrie locală Băilești, la Craiova. Sînt exemple prin care copiii de la Școala generală de 8 ani din comuna Cioroiașu, raionul Băilești, cunosc realizările regimului nostru democrat popular.

Urmează — sectorul cultural-sportiv. Fișe de cititor. Și sînt multe, pentru că biblioteca comunală, cea de la școală le-a pus la îndemînă numeroase cărți. Sînt și recenzii de cărți, și cronici de filme. Alături sînt cîteva programe. De la serbarea pe care au dat-o la Perișor, la Siliște, la căminul cultural de la ei din comună sau de la aria de treieriș. Iată și-o diplomă. Brigada artistică de agitație a școlii a ocupat locul întîi la faza raională a concursului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor. Sportul e și el prezent la expoziție. Doar au avut nenumărate activități în acest sens. Spartachiada taberei, întîlnirile sportive cu pionierii din Siliște sau Cetățuie sînt doar cîteva exemple.

Produsele de pe lotul școlar obținute de micii naturaliști stau față în față cu a mîinilor îndemînatice. Varză, roșii, ardei, dar și ștergători din pănușe de porumb, suporturi pentru flori, cuiere, iar fetele, bineînțeles, perdeluțe și șervețele.

Un loc important al expoziției îl ocupă sectorul acțiunilor patriotice. Au cu ce se lăuda! Iată o cifră: 969. Ea reprezintă kilograme de boabe de grîu treierat din spicele adunate de ei. Dar nu numai atît. Pionierii au ajutat la curățat izlazul comunal, au strîns plante medicinale, au ajutat la cules legume gospodăria agricolă colectivă.

Expoziția pionierească. Roadele activității le dedică întîmpinării noului an școlar. A fost o vacanță veselă, plăcută, interesantă. Vor începe un nou an școlar. Și roadele vor fi și mai bogate.

GETA COSTIN

Din viața pionierească

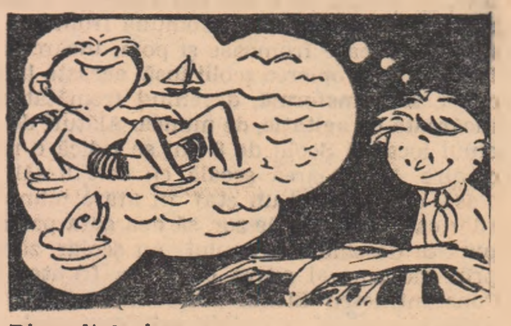
Amintiri

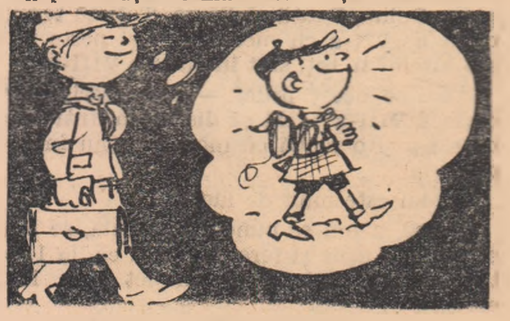
Dintr-un ierbar
O frunză de stejar
Mi-a amintit pădurea carpatină.

Dintr-un pietrar
Un bulgăr de calcar
De munți-nalți cu crestele-n lumină.

Din colțul viu,
Alb argintiu,
Un pescăruș—de marea-ntinsă, lină.

Și cîte din vacanță am cules
Își au acuma noul înțeles.
Și parcă simt din ce în ce mai plin
Cînd clopoțelul sună cristalin
În pragul școlii-n început de an
Emoțiile primului ghiozdan.

Versuri: M. CALIN
Desene: PUIU MANU

cronica 1964 verii

O ZI LA PRIETENI

Ne era teamă, ba că n-or veni camioanele gospodăriei, așa cum ne promisese tovarășul președinte, ba că o să întîrziem, ba că cine știe ce-ar putea interveni și nu vom putea pleca. Dar toate temerile s-au spulberat cînd ne-am văzut urcați în camioane. Direcția: comuna Dumitrești. Acolo, prietenii noștri care ne-au invitat, ne așteptau nerăbdători. Cînd ne-au văzut, au fost tare bucuroși. Împreună am vizitat împrejurimile satului, am fost în livada gospodăriei colective. Aici am poposit mai mult. Am avut .. puțină treabă: ne-am aprovizionat cu fructe de tot felul. Ei, și după asta am notat imediat propunerea pionierilor din Dumitrești, de a merge pe malul rîului Rîmnicu Sărat să facem plajă. Acolo am făcut și ultimele pregătiri în vederea focului de tabără ce urma să-l aprindem seara.

Cînd umbrele serii s-au lăsat peste pădurice, ne-au găsit veseli, gata să luăm de la început jocurile. Doar apropierea orei de plecare ne mai întrista. Și... ce să-i faci, a sosit și aceasta. Numai după ce ne-am promis solemn, unii altora, că ne vom scrie, însoțiți de urările lor de bine, cu brațele pline de flori am plecat. Dar nu vom uita ziua aceea, de vacanță, petrecută cu prietenii.

ELENA MĂNESCU

(După corespondența pionierei Porumb Ioana din comuna Cochirleanca, raionul Rîmnicu Sărat, regiunea Ploiești)

ÎN POIENIȚĂ

Cînd mă îndreptam spre poienița parcului din Balș, căci acolo e instalată acum tabăra locală, mă așteptam să aud glasurile vesele ale copiilor antrenați în vreun joc. Nu știam însă că la ora aceea copiii erau adunați la umbra răcoroasă a unui nuc și ascultau liniștiți pe unii dintre colegii lor care se străduiau să recite cît mai frumos. Ați ghicit despre ce e vorba? Sînt convinsă că da. E vorba de una dintre după-amiezele de poezie care se țin cu regularitate în poieniță. Programul începuse de mult. Oprea Tatiana, o fetiță foarte inimoasă, recita tocmai poezia „Partidului" de George Lesea. Pionierii o ascultau emoționați. Am ascultat și eu alături de ei poeziile „Cîntec pentru patrie" de Otilia Cazimir, „Salutul" de Veronica Porumbacu, versuri de Ion Brad, Alexandru Andrițoiu și multe altele din lirica noastră nouă contemporană. La sfîrșitul programului de recitări am aflat că pionierii din Balș au organizat în această vacanță multe activități interesante. Foarte apreciate sînt și orele destinate învățării de jocuri distractive în ultimele zile pionierii au învățat jocurile „Al treilea e de prisos" și „Ștafeta". Și... ca să mă convingă cît sînt de frumoase m-au invitat să particip alături de ei la jocurile lor vesele. A fost o după-amiază plăcută, așa cum sînt toate după-amiezele petrecute în zilele de tabără.

ROȘCA ECATERINA

ȘCOLI NOI

pentru voi, școlarii

Multe lucruri se petrec într-o zi. Cele mai frecvente sînt acum legate într-un fel sau altul de școală. La librărie sau cooperativă e îmbulzeală, căci copiii se grăbesc să-și cumpere caiete, creioane colorate și simple, gume și echere; la magazinele „Confecția", la cabinele de probe s-a format rînd. Nenumărați elevi vor să înceapă anul școlar în noile uniforme. V-ați întrebat însă ce se petrece în aceste zile la școală? Să facem împreună un raid-anchetă în cîteva regiuni.

Încheierea generalizării învățămîntului de 8 ani, începînd din acest an, a pus în fața celor ce se ocupă de voi sarcini importante.

Regiunea Cluj va avea peste 21 000 de elevi în plus față de anul școlar trecut. Acest lucru a impus lărgirea spațiului de școlarizare cu încă 260 de săli noi de clasă. Sînt deja gata pentru primirea voastră.

Galați. În această regiune au fost predate 325 săli de clasă față de 286 planificate.

Să poposim pentru o clipă în raionul Somcuța, regiunea Maramureș. Aici se construiesc 35 săli de clasă. În comunele Săcălășeni, Iadăra, Sîrbi, Buteasa, Remecioara și multe altele ele au și fost terminate.

Dar nu numai aici. Nu departe de Ploiești se află raionul Teleajen. Și aici creșterea numărului copiilor școlari a necesitat clase noi. Din comunele Bătrîni, Posești, Vărbilău, Starchiajd și altele constructorii au plecat, iar în urmă au rămas 18 săli de clasă noi, luminoase. La Gura Vitioarei și Izvoarele s-au ridicat în întregime școli de 8 ani. Sînt gata pentru începerea cursurilor.

Patria întinerește. Aici, pînă nu de mult, era un loc viran. Copiii băteau mingea sau se jucau de-a ascunselea. Acum s-a ridicat o nouă școală. În partea de sud a orașului Pitești se va ridica un nou cartier și o dată cu aceasta o școală cu 24 săli de clasă. În București, în cartierul de locuințe Drumul Taberei a fost dată în folosință cea de-a doua școală. Ea are 24 săli de clasă, laboratoare etc. În comuna Urechești, raionul Adjud tot o școală de 8 ani.

Prima zi de școală găsește și regiunile București, Oltenia, Mureș-Autonomă Maghiară, orașul București și altele asigurate cu toate sălile de clasă necesare viitorului an de învățămînt.

„S-a ridicat o școală nouă". „Au fost adăugate noi săli de clasă". Sînt fapte diverse, le întîlnești în toate regiunile țării. Numai pentru acest an au fost planificate 4 635 săli de clasă.

Copii, din prima zi de școală învățați cu perseverență. Grija și dragostea cu care vă înconjoară partidul și guvernul, condițiile de viață și învățătură ce vă sînt asigurate v-o cer. Succes în noul an școlar.

Cum ne comportăm

Noua familie

Bună ziua!... și în biroul secretarei Școlii generale de 8 ani nr. 7 din Giurgiu s-a ivit o „elevă" cu părul ca spicul, îmbrăcată în noua uniformă. Prezența fratelui mai mare, Cristian, elev în clasa a IV-a, faptul că era știrbă, au trădat-o însă. Veche cunoscătoare a copiilor, tovarășa secretară și-a dat imediat seama că fetița, Catană Ionica, căci așa o chema, venise să se înscrie în clasa I. De ce era îmbrăcată în uniformă ne-a lămurit chiar Ionica spunînd: „abia, abia aștept să înceapă școala".

La ieșire din secretariat, Ionica, precum și alții copii veniți cu părinții să se înscrie în primul lor an școlar, au fost înconjurați de pionieri ca Tomescu Mihaela, președinta unității, Necula Elena, președintă de detașament, Chirigioglu Luminița, Tichie Dorina, Popescu Teodor, Pitulice Viorel și alții. Aceștia au venit să vadă ce mai e nou în școală. S-au împrietenit cu cei mici și și-au dat întîlnire pentru prima zi de școală, 15 septembrie, orele 8.

Rămași singuri pionierii și-au dat seama că mai au ceva de făcut, anume, să hotărască cum să facă cît mai plăcută prima zi de școală pentru cei mici, cum să-i introducă cît mai repede în disciplina școlară. Mihaela a fost de părere că celor mici să le fie oferite buchete de flori, Dorina ca în pauze să-i învețe pe cei mici jocuri, Elena, ca încă în primele duminici să se facă vizionări colective la televizor și proiecții de diafilme la școală. Alături de tovarășii învățători și profesori, pionierii vor conduce pe cei mici prin școală. Le vor arăta sălile de clasă, laboratoarele, sala de sport, camera pionierilor. După aceea îi vor conduce în clasele în care vor învăța. Aci, așezate cu grijă pe bănci, pe copii îi așteaptă manualele care ascund, între coperțile frumos colorate tainele primelor trepte ale învățăturii.

Am părăsit școala frumoasă și curată convins de faptul că alături de grija permanentă a partidului și guvernului, a părinților, cei din clasa I vor simți și căldura noii lor familii, a școlii, a cadrelor didactice și a elevilor mai mari.

DORIN NISTOR

Florile sînt... personaje importante în viața clasei. Deci, multă grijă și multă atenție îngrijirii și distribuirii lor în clasă.

Foto: GR. PREPELIȚĂ

cronica 1964 verii

În tabără, bogate activități

Parcul din comună, colț pitoresc al naturii, este locul cel mai atractiv de întîlnire al pionierilor. Aici se afla tabăra locală, unde își petreceau o bună parte din timpul liber. Se învățau poezii, cîntece și jocuri distractive, se pregăteau programe cultural-artistice, se organizau interesante concursuri, gen „Cine știe, răspunde" pe diferite teme, seri de basme și ghicitori. Sătenii noștri veneau cu plăcere la manifestările culturale ale pionierilor pe care le apreciau foarte mult.

Tabăra a oferit multe posibilități de a petrece în mod plăcut și educativ vacanța școlară. Nu cu mult timp în urmă, pionierii au făcut o excursie de patru zile pe itinerarul: Dorohoi, Suceava, Fălticeni, Tg. Neamț și Piatra Neamț, Vatra Dornei și Cîmpulung Moldovenesc. Traseul a cuprins printre altele vizite la monumente istorice, obiective industriale, casa memorială Ion Creangă din Humulești, mănăstirea Agapia și Văratec, localități de o rară frumusețe ca barajul de acumulare de la Bicaz, Lacul Roșu și Cheile Bicazului.

Amintirile emoționante, de neuitat ale vacanței, s-au completat cu o vizită la casa memorială din comuna Arborea, din raionul Dorohoi, care poartă numele marelui nostru compozitor „George Enescu".

ANA LUPAȘCU

instructoare superioară de pionieri, comuna Cristinești, raionul Dorohoi

În curînd la școală

Iată-i pe micuții dintr-a întîia — sînt numai ochi și urechi. Ascultă cu admirație cîntecele și poeziile prin care noi, școlarii mai mari, amintim de frumoasele zile ale vacanței, de bucuria întîlnirii cu școala dragă, de voioșia cu care începem un nou an de învățămînt. Iată-i, sînt încîntați de programul artistic, de atenția și voia bună cu care îi întîmpinăm. Se vede, le e dragă școala din prima zi, dar o vor îndrăgi și mai mult, după prima oră de clasă. Cîte lucruri noi, nebănuit de frumoase vor afla aici...

Cam așa gîndim noi, cei dintr-a VII și a VIII-a, că va fi prima zi de școală în satul nostru Bizighești — Făurei, raionul Panciu. Și pentru aceasta pregătim cu drag un program artistic, iar eu lucrez acum la o... surpriză pentru colegii mei — un album cu vederi din orașul București.

Ideea mi-a venit într-o excursie pe care am făcut-o în vacanță. Am vizitat Capitala țării și de atunci păstrez în minte imaginile de neuitat ale mărețelor construcții, frumusețea bulevardelor, a parcurilor. Acum, adun tot ce m-a încîntat prin frumusețe într-un album pe care-l duc în dar colegilor, școlii dragi.

LIDIA NOVAC

(După corespondența prionierei Ciobotaru Florica)

Desene: GH. MARINESCU

LA DRUM CU T.V.

Băieții și fetele veniți din țara de sus, de la Prundul Bîrgăului, — Bistrița, sporovăiau care mai de care. Se uitau curioși în dreapta și în stînga, de-a lungul Griviței cu blocuri cît muntele, pe care le văzuseră încă din tren.

— E chiar așa cum ne-au spus în scrisoare! zise unul, rămînînd încă pe treptele peronului, măsurînd cu privirea înălțimile de piatră.

— Să luăm troleibuzul, haideți, copii, spuse directorul Casei de copii școlari, Gavrilă Avram. Uite-l, că a și sosit!

Se îndreptară cu toții spre stație. O mașină nou-nouță, vopsită în alb și albastru, îi aștepta cu „brațul" ridicat pînă la sîrmele ce întesau văzduhul în linii paralele. Urcară și se așezară pe banchetele moi, capitonate.

Troleibuzul porni aproape neobservat, lunecînd parcă...

*

„Frumos mai e Bucureștiul, capitala patriei noastre!" Așa au consemnat pionierii în jurnalul lor de călătorie. Dar și prietenii lor bucureșteni, de aci, de la Casa de copii nr. 7, în localul căreia sînt găzduiți, au ce vedea la Prundul Bîrgăului. Mai întîi, frumoasele clădiri, căminul, destinate la rîndul lor, în perioada schimbului de experiență, găzduirii bucureștenilor. Or să viziteze (sau poate că au și făcut-o acum) Vatra Dornei, noile fabrici de cherestea, munții, stațiunile climaterice dimprejur...

Dimineață. Cei care se ocupă de întocmirea jurnalului au și notat: Azi, vizita la Uzinele „Autobuzul".

— Gata, plecăm! s-au grăbit să anunțe cei mai inimoși, auzind de această vizită.

Nu peste mult timp, copiii se aflau deja la uzină.

— După cum se vede, uzina este nouă... Cînd a fost făcută? a fost primul lucru de care s-a interesat cronicarul lor, Lungu Valeria.

Notează cu grijă data: 1953.

Copiii se opresc îndelung în hala de montaj final, acolo unde, asemenea unui bulgăr de zăpadă ce se împlinește cu fiecare înaintare pe cărarea albă de nea, bucățile de metal, mecanismele, lucrate cu migală de mîini măiestre, se îmbină de-a lungul fluxului tehnologic, cu exactitatea milimetrică, în forme simetrice, în... microbuze, autobuze, troleibuze.

Dumitru Goian, Ilie Neacșu și ceilalți lăcătuși montori din brigada comunistului Marin Răducanu tocmai montează un nou troleibuz. Așază în garnituri colorate de cauciuc geamurile mari, luminoase, ca de cristal, pun linoleumuri pe jos, iar — moment emoționant — pe frontispiciu fixează triunghiul nichelat cu inițialele TV.

Cristea Ionel, un băiat pistruiat, cu ochii neastîmpărați își apropie vîrful nasului de inscripția strălucitoare, s-o vadă mai bine, apoi se dă un pas înapoi ridicînd mîinile în sus entuziasmat, ca la o mare descoperire:

— Phii, ia te uită... Asta-i troleibuzul cu care am venit de la gară. E la fel!

— Da, așa-i, îl susține de alături fratele său mai mic, Cristea Mircea. Și-i la fel și cu cel cu care am mers la Expoziția realizărilor economiei naționale...

Aici, lucrurile s-au complicat. Rusu Vasile, Farcaș Florian, Urs Ana, Chifor Ilie și alți copii au constatat că marca uzinei au văzut-o chiar și pe noul autobuz, destinat îndeosebi drumurilor grele, de munte, construit în linii moderne: TV 7!

Și au mai aflat pionierii și școlarii de la Prundul Bîrgăului încă un lucru, foarte important: că troleibuzele, autobuzele, mașinile cu marca TV, construite aci, la această mare și nouă uzină bucureșteană, pot fi întîlnite pe toate drumurile țării. Cu ele au făcut excursii în vara aceasta mii și mii de școlari, străbătînd țara în lung și în lat, cunoscîndu-i frumusețile și bogățiile...

AL. DINU IFRIM

Noua hală de montaj final de pe porțile căreia ies, noi-nouțe microbuze, troleibuze...

Cîteva cuvinte despre „moș Din"

Nu de mult, la căminul cultural din comuna Miroși, raionul Costești, s-a deschis o interesantă expoziție de mulaje, sculpturi în lemn și picturi al căror autor este un țăran de prin partea locului, pe nume Constantin Vasilescu.

Autorul, cunoscut în tot ținutul sub apropiatul nume „moș Din" este un om vîrstnic, împlinește în curînd 75 de ani.

Întrebîndu-l cum și cînd a îndrăgit artele plastice moș Din ne-a răspuns următoarele:

„Să tot fie vreo șaizeci și cinci de ani de atunci. Eram prunc și de la școala primară măicuța mă trimitea să pasc oile pe izlaz. Îmi plăcea să desenez, să fac „chipuri" pe hîrtie și, ce-mi veni mie într-o zi să iau o bucată de lut și, tot pritocind-o cu degetele, numai ce fac un om. Primul meu om de lut. De atunci, din joacă în serios, căci începusem să îndrăgesc acest meșteșug, am tot făcut la mulaje, măști de gips, mai apoi m-am apucat să sculptez în lemn. Nici desenul, prima mea pasiune, nu l-am lăsat, continuîndu-l în... pictură".

Cuvintele bătrînului artist din popor ne arată drumul său de autodidact. Fără școli, fără ateliere de creație, cu mijloace materiale din cele mai modeste ce se pot imagina.

Judecind de la aceste premise, expoziția lui moș Din vădește un talent remarcabil și, bineînțeles, un volum de muncă foarte mare.

Dintre creațiile expuse, cîteva sînt de-a dreptul tulburătoare prin expresivitatea lor, prin bogăția de sentimente omenești pe care ți le comunică.

Astfel, Tudor Bălosu, cel avid de pămînt, unul din eroii romanului „Moromeții" de Marin Preda, întruchipat într-o sculptură miniaturală în lemn, este imaginat plastic într-un mod original, dar profund realist. Are o burtă uriașă, diformă, bea vin cu butoiul, iar la picioarele lui se găsește un porc-gras.

— Așa i-am văzut eu pe cei bogați — ne spune moș Din — veșnic nepăsători de cei mulți din jur.

Musceleancă la izvor, altă miniatură de lemn, este parcă o replică socială dată celui de mai sus. Sculptura întruchipează o femeie amărîtă, trudită, care-și duce într-o mînă ulciorul, un ulcior mare și greu, și în cealaltă mînă, copilul.

Zguduitor ne apare contrastul dintre expresia feții copilului, zîmbitoare în naivitatea sa, și cea pe care o citești pe chipul mamei, amărîtă, plină de griji.

Viață nouă în sat este o altă sculptură, un basorelief imaginînd traiul nou, fericit al țărănimii noastre colectiviste. Sculptura, compusă din mai multe elemente, are în centrul ei o familie de colectiviști, iar jur-împrejur, spice și vie, simbolizînd bogăția, o școală, simbol al luminii la sate și doi porumbei zburînd peste un planiglob, simbol al păcii.

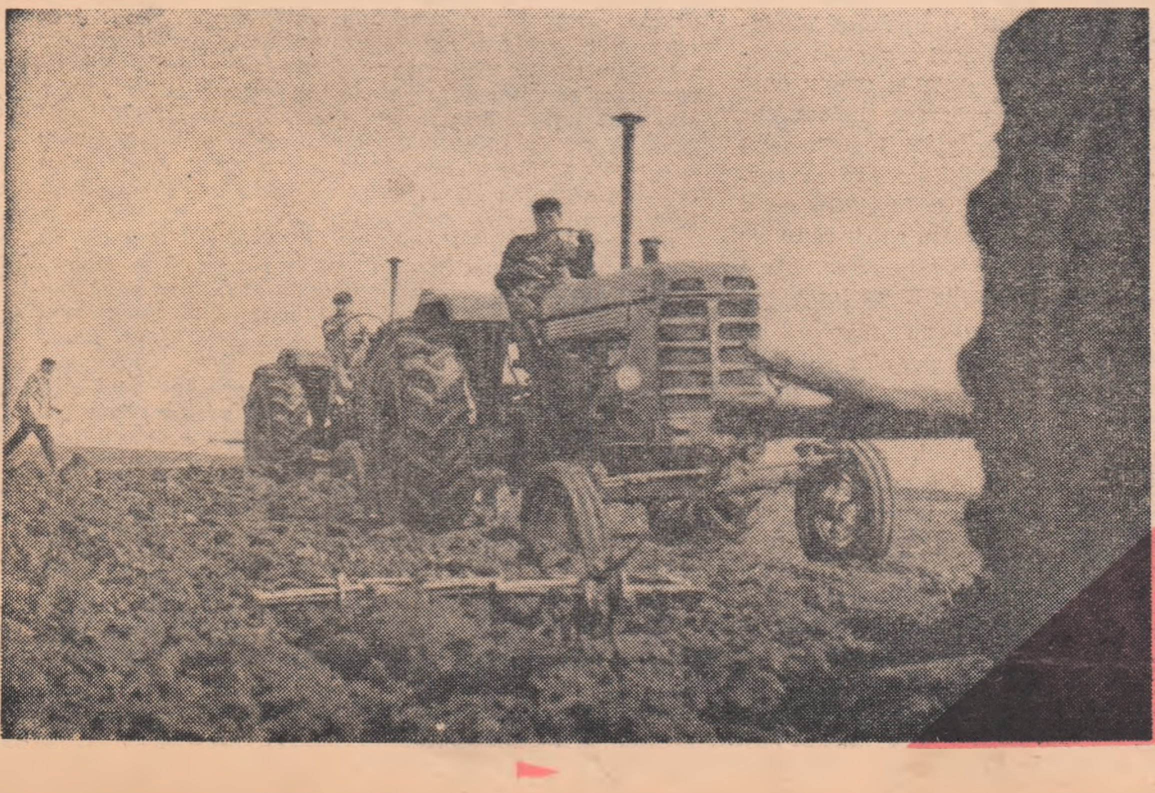
Dintre celelalte lucrări, valoroase și ele prin autenticul lor și prin forța de expresie, amintim sculptura Bătrînețe, haine grele, pictura Colț de sat și mulajul în gips Chipul mamei.

Cum rîndurile de față nu ne permit să vorbim de mai multe lucrări ale expoziției ne oprim aici subliniind încă o dată valoarea ei deosebită și semnificația ei profundă, caracteristică epocii noastre socialiste.

MARIUS POP

„La strînsul finului"

Rodul lanurilor de griu de pe întinsul ogoarelor înfrățite a fost strîns fir cu fir, în vrafuri de aur, și depozitat în hambare.

Pămîntul n-are însă odihnă, trebuie pregătit cu grijă pentru a primi în brazda reavănă, „hrănită" cu îngrășăminte chimice sămînța recoltei viitoare.

Foto: GR. PREPELIȚĂ

A-nflorit o floare rară

Foale verde de cicoare
Pe cîmpii, în dumbrăvioare.
Peste-ntinsul larg de țară
A-nflorit o floare rară.
În zadar au vrut hapsînii
Ca s-o înăbușe spinii,
Pe pămînt să nu mai crească
Și de loc să nu rodească.
Dar veni timpul cel mare
De-o sădirăm pe ogoare.
Și în inimile noastre
Și pe zările albastre.
Pretutindeni crește mare
Și nu-și află asemănare.
O avem la noi în casă:
E pe fiecare masă,
Lîngă pîine, lîngă blid —
E adusă de partid.
Și-n orașe și prin sate,
Lumea-i spune LIBERTATE!

Culeasă de NICOLAE ROGOBETE,
com. Sovarna,
raionul Baia de Aramă,
regiunea Oltenia)

La 9 septembrie poporul bulgar sărbătorește o aniversare glorioasă: 20 de ani de la eliberarea Bulgariei de sub jugul fascist.

BILANȚUL VACANȚEI

Vacanța cu minunatele ei zile însorite, pline de voie bună și veselie, a luat sfîrșit. Acum, în preajma noului an școlar, pionierii din R. P. Bulgaria fac bilanțul activității lor din timpul verii. În jurnalul unității de pionieri din satul Strelcea, regiunea Bazargic, sînt consemnate multe fapte interesante: zeci de drumeții și excursii, întîlniri cu activiști de partid și de stat, nenumărate activități culturale și sportive organizate în perioada vacanței. La loc de cinste, în jurnalul unității se află și o altă însemnare despre contribuția adusă de copii la dezvoltarea economică a gospodăriei agricole din sat. Îndată ce au intrat în vacanța de vară, cei 300 de pionieri din Strelcea au hotărît să dea ajutor după puterile lor la muncile agricole. Alături de părinții și frații lor mai mari, școlarii au lucrat efectiv pe ogoare, la fermele de animale și păsări, în livezi, la grădina de legume. În zilele cînd nu aveau activități în tabăra locală, pionierii se aflau la lucru. Ivan Marinov îngrijea caii, Dimităr Neicov îngrijea vacile, Donca Tanoeva lucra la grădina de legume, Tveco Stoicev păzea oile, Stoianca Kuna culegea trandafiri. Și așa, timp de două luni încheiate. Pentru hărnicia dovedită în muncă, conducerea gospodăriei le-a adus copiilor mulțumiri în nenumărate rînduri, iar drept premiu le-a oferit o excursie la Sofia.

PE SCURT

● Industria textilă din R.P. Bulgaria s-a dezvoltat mult în anii puterii populare. Bunăoară, dacă în 1939 întreprinderile textile au produs 5,3 milioane metri țesături de lînă, anul acesta numai Combinatul textil de lînă „Gh. Dimitrov" din Silven produce aproape 7 milioane metri de țesături. De asemenea, Combinatul textil de bumbac din Sofia produce anual 50 milioane metri țesături de bumbac, în timp ce în 1939 toate atelierele meșteșugărești din țară produceau doar 34 milioane metri de țesături.

● Înainte de eliberare în Bulgaria existau 1,5 milioane de neștiutori de carte și semianalfabeți. În anii puterii populare neștiința de carte a fost complet lichidată. Acum, din patru cetățeni ai țării unul învață. Dacă în trecut 100 000 de copii rămineau în afara școlii, în prezent toți copiii de vîrstă școlară, adică aproape 2 milioane, învață în diferite instituții școlare. După numărul celor ce învață în raport cu populația, R. P. Bulgaria ocupă al treilea loc în lume.

Pagini de glorie

LA MARGINEA ORAȘULUI

... O pîclă ușoară se ridica de pe valea Dîmboviței în revărsatul de zori. Căpitanul Zăgănescu părăsi patul tare, de cazarmă, și ieși în curte. Se urcă sus, în foișorul de veghe. Sentinela, un ostaș mustăcios de prin părțile Corabiei, îl salută zîmbind.

— Cum e, băiețe? îl întrebă căpitanul.

— Liniște, să trăiți! raportă ostașul.

Zăgănescu mai privi o dată, roată, panorama orașului, încă adormit.

Dar oare dormiseră bucureștenii în acea noapte de septembrie 1848?

Tabacii de pe Dîmbovița — nu. Și nici orzarii din Obor nu prinseseră, întreaga noapte, geană de geană. Și nici măcelarii din Scaune, și nici negustorii din centru, de pe lîngă Hanul lui Manuc, de pe Lipscani. ... Și nu puseseră capul pe pernă nici țăranii din satele de prin jur. Țara întreagă veghea la primejdia care se-apropia. Dinspre Giurgiu veneau bașbuzucii lui Faud Efendi, dinspre Moldova — amenințau trupele țarului rus. Două imperii voiau să sugrume revoluția din principatele dunărene, și mai ales pe cea din Muntenia, unde flacăra ei se aprinsese mai cu tărie.

— Da, da!... oftă căpitanul Zăgănescu. Avea dreptate Nicu Bălcescu: să se fi dat arme poporului. Norodul, o dată înarmat, le-ar fi arătat el cotropitorilor cum se apără libertatea...

Îl zări în curte pe sergentul Dincă Merișescu cu gornistul — sunau deșteptarea.

... Soldații pompieri erau toți adunați acolo, în curtea cazărmii. 270 — raportase unul din ofițeri.

— Turcii-s cam 12 000!... — oftă iar căpitanul. Ce să facem, o să le ținem piept așa, cum om putea...

— Locotenente! ordonă el. Dă fiecărui ostaș cîte 150 de cartușe.

... Cînd s-a tras întîiul foc de armă și santinela s-a prăbușit din foișor, căpitanul strigă:

— Turcii au tras primii, băieți. La arme! Arătați-le cum știe să lupte ostașul romîn pentru libertatea patriei!...

Și deodată puștile pompierilor împroșcară cu un foc ucigător oștirea otomană. Răcnetele bașbuzucilor arătau că romînii nu-și greșeau ținta.

— Așa, flăcăi! îi încuraja Zăgănescu. Așa, vitejilor! El trăgea cu un pistol scurt, cu 8 țevi, și de fiecare dată ochea lung și metodic, și un turc mușca din țărîna pămîntului pe care-l cotropise. Mirat că vecinul său din dreapta, sergentul Dincă Merișescu, nu mai trăgea, se răsuci către el:

— Ce faci, Dincă?!

— Ochesc, să trăiți! grăi sergentul, calm ca de obicei. Ia priviți numai!...

Și cînd căpitanul se uită, îl zări pe Caraiman Pașa, comandantul turc, care stătea deoparte, pe calul său alb ca spuma, cum se prăvale din șa.

Cînd comandantul lor căzu, turcii, înebuniți de frică și ură, se risipiră și puseră tunurile în bătaie. Primele salve curățară repede rîndurile pompierilor. Și atunci, căpitanul Zăgănescu se repezi primul.

— La baionetă, copii! strigă el. Puneți mîna pe tunurile bașbuzucilor!...

În iureș, ostașii năvăliră peste bateria turcească și, peste puțin, îi căsăpeau pe turci cu propriile lor tunuri, pe care pompierii le întoarseră spre otomani. Ghiulelele loveau acum turcimea în plin, și văzîndu-i pe turci cum fugeau, cuprinși de groază, Ilie Ion Trăznea, un flăcău chipeș, glumeț totdeauna, le striga:

— Ia te uită, bașbuzucii, cum mai fug de-și pierd papucii!...

...Au căzut mulți atunci dintre vitejii căpitanului Zăgănescu — prea era inegală lupta. Dar și cotropitorii osmanlîi lăsară mulți dintre ei pe cîmpul de bătaie; pentru fiecare erou pompier ucis, turcii plătiră cu peste 10 ostași de-ai lor!

Eroii căpitanului Zăgănescu, căzuți apărînd vitejește Capitala la bariera Dealului Spirii în 13 septembrie 1848, au înscris încă o pagină de glorie în istoria luptei pentru libertate a poporului nostru. Ei au arătat că departe de lașitatea moșierimii reacționare romîne, care a chemat trupele străine în țară, romînul simplu, în haină de ostaș, preferă să moară luptînd decît să primească o viață în jug.

Pilda lor, de înalt eroism și dragoste de patrie, va trăi veșnic în inimile noastre.

ȘTEFAN ZAIDES

Colțul curioșilor

Cum a fost descoperită MIORIȚA

Pe-un picior de plai,
Pe-o gură de rai,
Iată vin în cale,
Se cobor la vale
Trei turme de miei
Cu trei ciobănei...

Cine nu cunoaște versurile de mai sus? Cu ele pășești pragul de aur al celei mai frumoase și emoționante balade din literatura noastră populară, Miorița. *Acum, oricine, fiecare copil din școală îi poate gusta frumusețea în pagini de antologie folclorică. Miorița a stat însă necunoscută cititorilor veacuri de-a rîndul.*

Cine a scos-o la lumină dintre comorile artei populare, în ce împrejurări a fost descoperită? Cînd a văzut lumina tiparului prima oară?

...Era în iarna anului 1846. La Teatrul Național din Iași se juca o nouă premieră, piesa Jicnicerul Vadră *de Alecu Russo. O piesă cu haiduci, ce-și îndrepta tăișul și împotriva ciocoilor, a rînduielilor feudale din acel timp din Moldova.*

„De la Dunăre-n Carpați
Suge țara gulerați,
Din Focșani la Dorohoi
Țara-i plină de ciocoi".

Astfel suna unul din cupletele acestei „drame-farse într-un act".

Piesa, îndeosebi versurile de mai sus, au supărat profund ocîrmuirea despotică. Autorul și actorii sînt arestați după spectacol și trimiși în surghiun la mănăstirea Soveja. Decretul domnesc din 26 februarie 1846, semnat de Mihail Sturza, grăia necruțător:... „Încredințîndu-ne că Alecu Russo a urmat prin ale sale îndemnări de a se pune în tulburare liniștea obștei, *îndemnînd mai ales și pe actorii teatrului național la* rostiri scandaloase *pe scena teatrului, noi am hotărît a se închide... spre înfrînare în mănăstirea Sovejei; deci poruncim ispravnicului de Focșani ca, îndată ce numitul va sosi acolo, să-l întovărășească însuși cu paza"...*

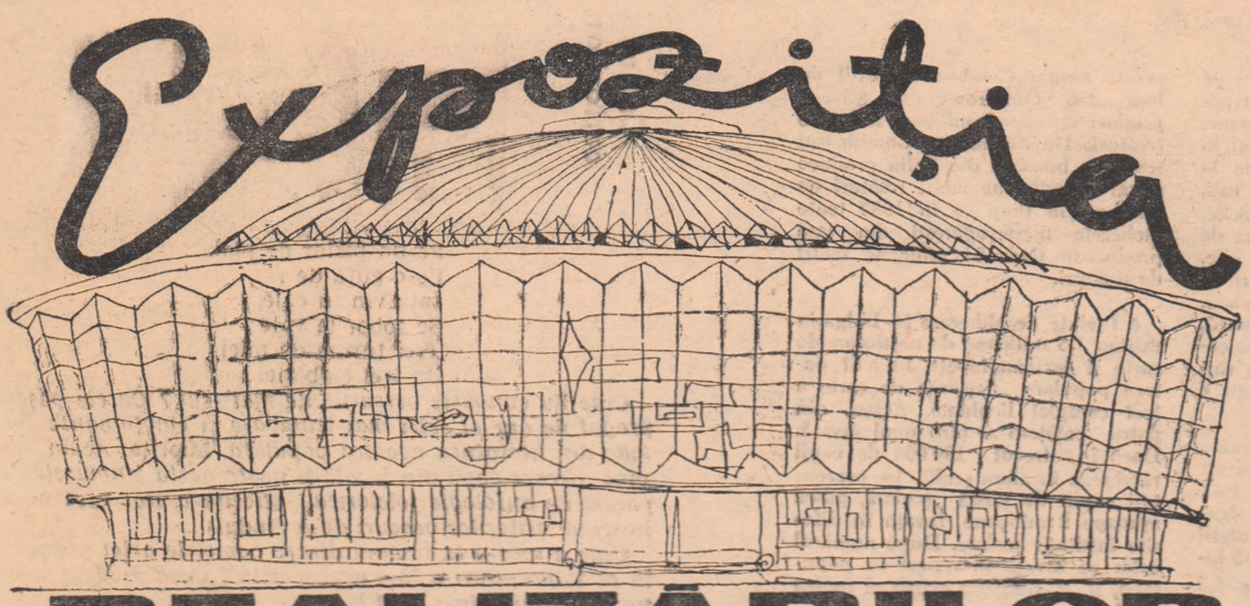
Russo stă în surghiun cîteva luni. Fiind un mare admirator al creației populare, continuă și aci o activitate începută încă cu ani în urmă, cînd cutreierase Munții Neamțului — cercetează obiceiurile populare, notează întîmplări din partea locului, culege legende și cîntece folclorice, îndeosebi de la un bătrîn lăutar. Aci, în timpul surghiunului, Russo descoperă și frumoasa baladă populară Miorița, *pe care, în entuziasmul său pentru creația populară, o consideră drept „cea mai frumoasă epopee păstorească din lume".*

Alecsandri, de asemenea mare admirator și culegător de comori ale artei populare, căruia Russo îi comunică balada, o pune în valoare făcînd să vadă lumina tiparului, pentru prima oară, în 1852, în cunoscuta sa culegere de Poezii poporale.

Tabloului păstorului cu ochii negri ca mura, profund îndrăgostit de pămîntul natal, i s-au adăugat mereu altele, reflectînd realitatea. Astăzi, comoara folclorului nostru, adunată cu grijă în numeroase ediții, cuprinde noi și frumoase poezii populare a căror frumusețe îmbogățește viața nouă, liberă, în patria noastră socialistă.

Desen: GH. MARINESCU

REALIZĂRILOR ECONOMIEI NAȚIONALE A R.P.R.

Vă amintiți că în numărul trecut, făcusem împreună o călătorie prin întreaga expoziție. Astăzi vom vizita tot împreună pavilionul A central.

Treptele intrării în pavilion coboară spre interiorul circular dominat de prezența masivă a Rotorului Kaplan pentru turbine hidraulice — produs al Uzinei de construcții de mașini din Reșița. încercați să vă imaginați un astfel de rotor cu un diametru de 4 100 mm, o greutate de 37 tone și care poate dezvolta o forță de 11 500 kW! De jur-împrejurul acestui colos sînt expuse siluetele grațioase ale industriei noastre constructoare de mașini. Armonia de culori, de la albul imaculat al produselor uzinelor Tehnofrig-Cluj, și pînă la verdele pal al strungurilor cu comandă program, o întreagă gamă coloristică odihnesc și încîntă pe vizitatori, vedem strungul Carusel, strung cu comandă program pe bandă de magnetofon. Aici, și-au dat întîlnire uzinele constructoare de mașini, creații ale regimului nostru democrat-popular: Uzinele „Tractorul" Brașov, Uzina de rulmenți Brașov, Uzina de rulmenți Bîrlad, Tehnofrig Cluj, Uzina mecanică Plopeni, Uzinele „Înfrățirea" Oradea, Uzina de strunguri Arad etc. Cele mai multe dintre ele sînt binecunoscute peste hotare, iar la tîrgurile internaționale au prezentat cu cinste țara noastră.

Brazi, Onești, Țicleni... Nu sînt numai numele unor localități. Ele înseamnă petrol romînesc, ce a dat naștere celei mai tinere industrii din țara noastră: petrochimia.

Ramuri noi ale celei mai tinere industrii chimice din țara noastră ca: agrochimia — cu ajutorul căreia ogoarele noastre tratate cu îngrășăminte chimice obțin an de an recolte bogate și de bună calitate — industria de celuloză și hîrtie atît de necesară avîntului cultural din țara noastră — industria de medicamente, inexistentă în trecut, care asigură azi o gamă largă de produse medicamentoase.

Țara în care minerii s-au ridicat la luptă în 1929 pentru un trai și condiții de muncă omenoase, are astăzi 80 la sută din utilajul minier și aproape întregul utilaj de preparare a minereurilor fabricate în țară. Într-o vitrină se află expus aur nativ. Și de jur-împrejur rocile țării noastre prezintă minereul sub formă de concentrate de cupru, germaniu, zinc, plumb, frumoasele flori de mină, cristale de cuarț, strălucitoarele plăcuțe de pirită. O enormă hartă înfățișează dezvoltarea industriei miniere din țara noastră în cei 20 de ani de la eliberare.

În sectorul industriei siderurgice ne salută un robot. La prima vedere, așa ni se pare. El este însă o alcătuire frumoasă din numeroase pietre de polizor de diferite mărimi și culori. O hartă reprezintă centrele siderurgice din țară din 1938 pînă în anul 1963.

	1938	1950	1959	1963
Fontă	133	320	846	1706
Oțel	284	535	1420	2704
Laminate	319	402	822	1921
Țevi	0.6	58	275	478

Nume ca: Brazi, Luduș, Bicaz, Argeș sînt astăzi cunoscute în întreaga țară. Ele înseamnă în primul rînd energie electrică. Privim harta amenajării hidroenergetice a Bistriței. Pe ea răsar steluțele becurilor ce luminează țara, machetele noilor hidrocentrale de pe Bistrița.

Gîndul ne poartă către viitorul nu prea îndepărtat, cînd vor intra în funcțiune și hidrocentralele „16 Februarie" de pe Argeș, cea de la Porțile de Fier, cînd liniile de înaltă frecvență vor brăzda țara în lung și în lat.

Cea mai mare parte a inelului de la cel de-al doilea nivel este rezervat agriculturii noastre socialiste. Între 1948—1964 au fost pregătite și trimise să lucreze în agricultură 15 686 cadre cu studii superioare, 32 971 cadre cu studii medii și 140 000 mecanizatori și muncitori calificați. Cifre grăitoare dovedesc preocuparea pentru dezvoltarea continuă a sectorului zootehnic — ramură importantă a agriculturii noastre. E suficient să faci cîțiva pași înainte și pătrunzi în lumea atît de liniștită și tainică a pădurilor, a deltei și a bălților, bogății și frumuseți ale patriei noastre.

„Soarele asfințise în norii neclintiți și amurgul căzu curînd, rece și umed. Stătui singur pe grind privind, pînă ce se întunecă deplin pasajele mărețe ale gîrlițelor și rațelor. Cerul era plin de convoaiele lor aeriene și de freamătul chemărilor lor". Și aceste cuvinte ale marelui nostru Sadoveanu pe care le-am citit în „Țara de dincolo de negură" sunau acum, aici, în acest decor mai aproape de noi, de inimile noastre.

*

Urcăm cîteva trepte și ajungem la nivelul 3 (al etajului 1) unde se află expuse produse ale industriei alimentare. Sînt aici diferite sortimente de produse lactate, conserve de legume și fructe — despre care aflăm că sînt foarte căutate pe piața internațională, ele exportindu-se în 24 de țări. Montpellier, Bratislava, Budapesta, Ljubljana, nu sînt numai nume de orașe. Ele reprezintă locul unde la concursuri internaționale ținute între anii 1960—1963, vinurile noastre romînești au obținut 21 de medalii de aur, 41 medalii de argint și 3 de bronz.

*

Sîntem la etajul II. Oricare copil și-a dorit probabil, să trăiască cîteva ceasuri într-o lume a jucăriilor. Frumoase păpuși cu păr blond și ochi albaștri, gătite ca de bal, Moș Gerilă și Elefantul jongler, scrînciobe roșii de plăcuțe plastice, balansoare și biciclete, totul în culori splendide, pe care privindu-le, cu greu te hotărăști să le părăsești.

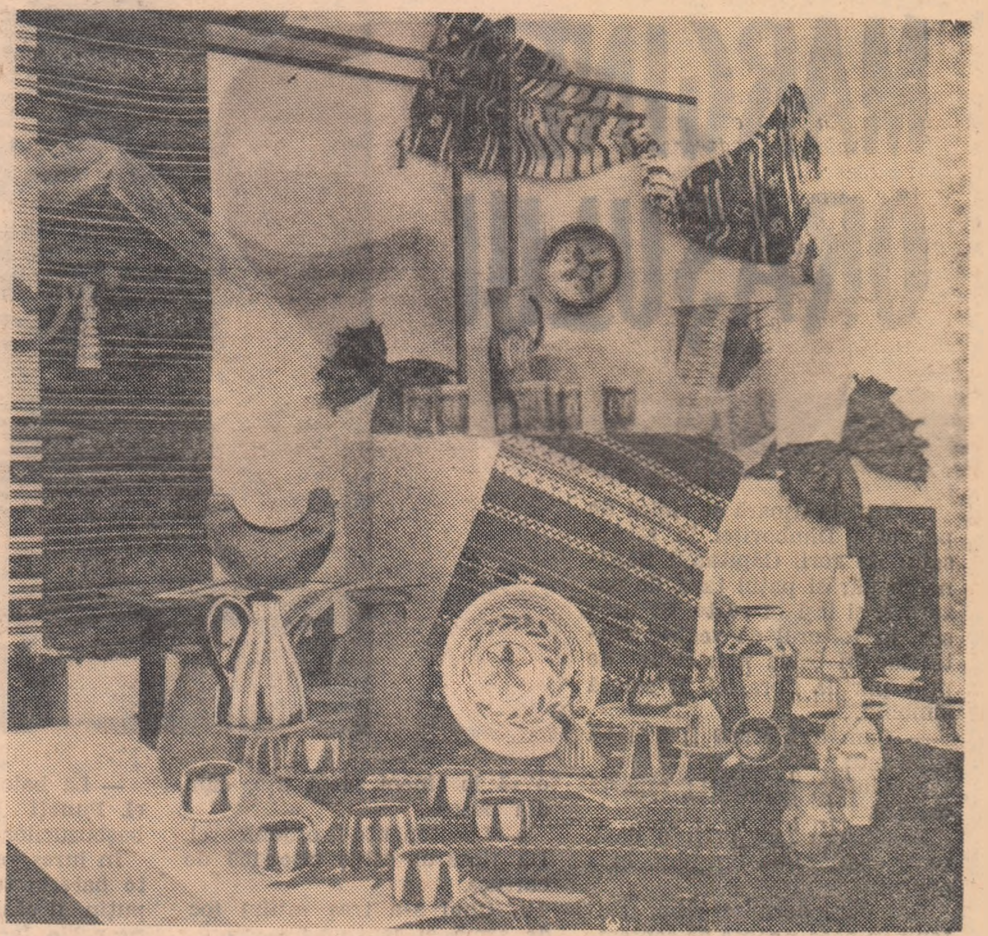
Am simțit o mare bucurie admirînd produsele pentru copii. 500 de modele de încălțăminte, iar la tricotaje o cifră impresionantă: 1 500 modele de tricotaje anual pentru copiii de toate vîrstele.

Și toate realizările patriei noastre adunate laolaltă aici, te fac să te gîndești la poporul nostru harnic, talentat și priceput, care în anii eliberării și-a clădit o viață nouă, fericită.

MARIA NEGREA
ELENA SCHIBINSCHI

Fel de fel de jucării
Toate-s pentru voi, copii!

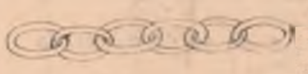
Frumusețea artei populare romînești ocupă un loc de cinste aici, la expoziție.

Știința distractivă

Lanțul

Un muncitor fierar a primit 5 bucăți de lanț avînd fiecare cîte 3 verigi și i s-a cerut să le împreuneze într-un singur lanț.

El s-a gîndit cîte inele va trebui să desfacă pentru ca apoi să le închidă într-un singur lanț, ajungînd la concluzia că va trebui să desfacă patru inele.

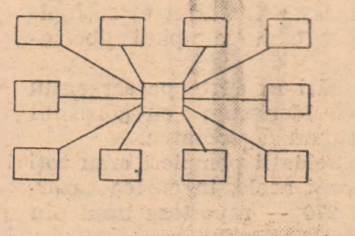

Răspundeți-ne voi, dragi copii, dacă muncitorul fierar n-ar putea să desfacă mai puține verigi ca apoi să le unească într-un singur lanț.

De la cifra 1 la cifra 11

Gîndiți-vă bine și puneți în pătrățelele goale numerele de la 1 la 11 astfel ca suma numerelor din pătratele unite printr-o linie dreaptă să fie egală cu cifra 18.

Răspundeți-ne ce număr veți pune în pătratul din mijloc.

ADEVERINȚA DE PRIMIRE

de : MIRCEA SÎNTIMBREANU

Desen : A. MIHAILESCU

Aveam, fără să știu bine de ce, sentimentul că ziua de 15 septembrie este mai mult decît începutul calendaristic al unui nou an școlar, este un fel de zi de naștere a fiecărui elev, indiferent de data cînd a văzut lumina zilei. O scrisoare din Brad-Hunedoara, printre sutele de scrisori ce exprimă bucuria reînceperii școlii mi-a readus în inimă acest sentiment. Mircea Claudiu scrie : „Sînt născut chiar în ziua de 15 septembrie. Anul acesta voi împlini în prima zi de școală 14 ani. Și sînt sigur că și în acest an, ca și în anii trecuți voi avea impresia că această zi e nu numai ziua mea de naștere, ci a tuturor colegilor, a tuturor școlarilor. E o sărbătoare pentru toți“.

Fără îndoială că lucrurile stau chiar așa : ziua de 15 septembrie este cu adevărat o zi de naștere a voastră, a tuturor. Creșteți cu un an, o nouă tresă s-a adăugat „galoanelor“ voastre și, de altfel, vă puteți mărturisi la fel de bine vîrsta în ani ca și în... clase. Aliniați pentru cîteva momente în careu vă închipui, pe tot cuprinsul țării, ca pe niște batalioane gata de marș, așteptînd un simplu clinchet de clopoțel pentru reînceperea marii voastre ofensive școlare. Și, în aceste clipe, de pe frontispiciul fiecărei școli, iradiază urarea : Bine ați venit !

Și nu e vorba de o urare pregătită în ajun. Vă dați, cred, seama că milioane de oameni au adăugat truda lor neîntreruptă, ani lungi de zile ca să ți-o poată face nu numai din toată inima, dar și cu toată eficiența. Te așteaptă multe școli noi și toate reînnoite, mulți dascăli noi și toți mereu tineri, cărți, rechizite, uniforme, totul pregătit, chibzuit, pus la punct. Nimic, absolut nimic din toate acestea n-au picat din cer. Gîndește-te tinere școlar, la aceasta și la „cine ?“ cît și la „de ce ?“ De ce ? Simplu : pentru fericirea voastră. De ce ? Iarăși simplu : pentru că pregătirea fericirii voastre coincide cu însuși pregătirea viitorului comunist, ținta supremă, scumpă nouă tuturor.

Veți întîlni la fiecare pas acest „Bine ați venit“... În sălile curate, în cărțile noi, în pîinea caldă a dejunului, în puctualitatea tramvaielor, în florile așternute pe lîngă trotuare, în zîmbetul milițianului sau a vînzătorilor din magazin, ș.a.m.d.

Nu știrbiți acest unanim elan, justificați-l ! Cravatele voastre roșii sînt, de altfel un angajament, și fluturarea lor e ca un semn discret pe care fiecare îl face tuturor : „Fiți liniștiți, tovarăși, ne facem datoria. Vom ști să cinstim obligațiile noastre, nu sîntem balonașe purtate de vînturi, știm că școala nu e doar o clădire, că nu trebuie să mergem drept doar între bancă și catedră. Școala ne crește, creștem prin școală și învățăm aici nu numai litere, definiții și reguli, ci însăși formula vieții noastre“.

Așa este. Pentru voi școala e viața însăși. Și tocmai pentru că nu e un joc, dar pentru că voi sînteți copii totuși, cei mari vă înconjoară cu o dragoste plină de răspundere concretizată astăzi și mîine și mereu într-un cald și părintesc „Bine ați venit“.

Care e răspunsul vostru la această urare ? Nu doar : „mulțumesc“. Și nici discursuri, ci dovezi zilnice, toate aflate în puterile voastre, frecvență, disciplină, punctualitate. Gîndiți-vă, înainte de toate, tocmai la acest răspuns. Vă propun pentru aceasta, zilnic, un minut de gîndire. Eșalonat, pe secunde. Cînd sînteți ispitiți să lăsați totul baltă, cînd mingea vă face prea des cu ochiul, cînd capriciile sînt alungate pe ușă și reintră pe fereastră, gîndiți-vă, o secundă : e acesta răspunsul vostru cel mai bun ?

Să nu vă închipuiți că există pentru aceasta un examinator, un controlor, o notă oarecare zăvorîtă în rubrica unui catalog. E vorba de o notă mult mai importantă, pe care o veți purta la vedere, în fața unei comisii de 18 milioane de examinatori — însuși poporul —, toată viața, e vorba de o notă a personalității voastre, de însăși valoarea voastră umană. Și nota va fi de „trecere“ cînd veți putea socoti că ați devenit cît mai folositori cu putință celor din jur. Pentru aceasta acum se strîng puteri, în școală. Se așteaptă de la voi, de la cei aliniați acum în nenumărate batalioane într-un ultim „pe loc repaus“, tocmai această desfășurare deplină a puterilor voastre care adunate, să însemne nu cîndva, nu ca într-un basm derulat înainte — ci foarte curînd, comunismul. În urarea cu care sînteți întîmpinați este cuprinsă mai ales această minunată țintă.

Bine ați venit, copii, la întîlnirea cu școala, cu adevărata voastră ființă, cu adevăratul vostru viitor, comunismul.

Noile uniforme școlare sînt frumoase și practice. Se pot cumpăra și în rate.

SPORT

Pe terenurile de sport

Acele ceasornicelor aleargă sprintene, neostenite. Mai sînt două, trei zile... Sînt ultimele zile din vacanță. Au fost zile în care pionierii au obținut succese frumoase în toate direcțiile, deci și în activitățile sportive.

Unii dintre copii au preferat în acest timp să joace fotbal, pe unii i-am întîlnit drumețind pe dealuri și văi, bînd apă limpede din izvoare și ascultînd simfoniile frunzarelor, alții s-au scăldat în rîuri, în mare, dar și unii și alții au devenit mai sănătoși, mai voinici.

Pionierii din tabăra locală a Școlii medii „Unirea“ din orașul Focșani, a organizat o dată cu drumeția din comuna Petrești un meci de fotbal. Pionierul Pleșa Ion, portarul, ne-a relatat cu multe amănunte diferitele faze ale meciului, a analizat felul în care a marcat Arghirescu Nicolae.

— Dar la adversar ce ți-a plăcut ? l-am întrebat. — Spiritul de echipă, dîrzenia cu care s-au apărat.

Despre copiii din Jimbolia am aflat că îndrăgesc sportul cu mănuși. Mulți chiar practică acest sport care cere multă rezistență, forță și stăruință. Dintre ei însă 8 copii au fost în vacanța de vară la Spartachiada republicană. În finala de la Timișoara ei s-au prezentat foarte bine. Au reușit toți să se claseze pe locul II, întorcîndu-se acasă cu diplome și plachete.

Nici copiii din satul Strîmba, comuna Tomești, raionul Brad, n-au uitat terenul de sport. Zilnic s-au antrenat cu perseverență și pasiune, sub îndrumările profesorului de educație fizică, la săritura în lungime, la aruncarea greutății și săritura în înălțime. Și munca lor nu a fost zadarnică. Pionierii și școlarii Suba Emil, Florea Avram, Faur Vladimir, Mihuț Cornel, Codrean Ion, Drăgan Ion, Ilerbei Nichifor au devenit purtători ai insignei de polisportiv.

Am dori, cînd acele ceasornicelor vor arăta sfîrșitul vacanței să aflăm că și ceilalți copii ai colectiviștilor se pregătesc intens pentru concurs, pentru a obține insigna de polisportiv. Începutul noului an școlar nu înseamnă vacanță în sport. Se spune : „Primii la învățătură, primii în sport“. Și pionierii din Focșani, Jimbolia sau raionul Brad vor să dovedească aceasta.

N. BULGARU

Desene : STELA CREȚU

145 de ani de la naşterea scriitorului

Nicolae Filimon

Nicolae Filimon, unul dintre cei mai de seamă scriitori clasici romîni, s-a născut la 6 septembrie 1819 în Bucureşti. A început prin a învăţa o vreme la şcoala dascălului Chiru unde, era ades ridicat „de urechi ori de zulufi în vîrful degetelor" dascălului, ori scărpinat „pe spinare cu nuiaua de alun", ori „izbit în cap de-a fuga cu metaniile şi cu imineul" de către acelaşi „magistru", fapt ce demonstrează ceva din mentalitatea pedagogică a timpului. A învăţat cam tot pe atunci greceşte în casa boierilor Bărcăneşti şi, după unii ar fi trecut şi pe la vestitul colegiu Sfîntu Sava, luînd premii la geografie şi hronologie, cum se mai numea istoria pe atunci. Scriitorul Ion Ghica îl ţinea minte în celebrele *Scrisori către Vasile Alecsandri* ca „plin de originalitate, de duh şi de veselie"... „... Ştia pe *Arghir* pe de rost, din scoarţă până-n scoarţă îndată ce Iancu Văcărescu, Eliad, Alexandrescu sau Anton Pann făceau o poezie, a doua zi el o ştia pe dinafară; cînta din memorie, şi foarte bine, toate ariile operelor italiene jucate în sala Slătineanu". Cînta le fel de bine la flaut, ştia după spusele lui Bolliac, 4—5 limbi (greaca, italiana, franceza etc.), cunoştea clerul, boierimea, negustorimea şi viaţa păturilor populare ale ţării. Mişcarea revoluţionară de la 1848 la care (deşi nu sînt dovezi) e de presupus că a participat, îi va releva şi mai viu problemele ce frămîntau pe atunci poporul. Aşa se explică faptul că atunci cînd va debuta în publicistică, la ziarul *Naţionalul*, ca o incontestabilă autoritate în domeniul criticii muzicale, el se va remarca şi ca patriot, militant neobosit pentru reforme culturale şi sociale. În bună măsură aceeaşi este şi ţinta *Excursiunilor în Germania meridională*, tipărite în volum în 1860. Urmează, în 1861, *Nenorocirile unui slujnicar sau Gentilomii de mahala*, iar în 1862, în *Revista romînă* a lui Odobescu şi apoi în volum, capodopera vieţii sale, romanul *Ciocoii vechi şi noi*. Este romanul care consacră definitiv, după multe încercări anterioare, acest gen literar la noi, o frescă dintre cele mai viguroase a epocii de dinainte de 1848, ilustrînd procesul de decădere al feudalismului şi de ascensiune a capitalismului, exploatarea cruntă la care erau supuse masele populare. Totul este scris cu o mare artă, cu o remarcabilă ştiinţă şi dacă ar fi apucat să-şi tipărească şi partea doua a romanului, *Ciocoii noi* (ceea ce a tipărit fiind numai *Ciocoii vechi*) am fi fost astăzi în posesia unui roman nu numai mare, ci şi complet. Deodată însă, la 19 martie 1865, cînd abia trecuse de 45 de ani, marele scriitor moare răpus de tuberculoză, lăsînd o operă neterminată şi regretul dispariţiei unui om pe care Ion Ghica îl cunoscuse ca deosebit de „sincer, leal, îndatoritor, totdeauna vesel şi voios, totdeauna mulţumit cu puţinul ce cîştiga prin munca şi talentul său; caracter independent, nu s-a căciulit niciodată la nimeni; ura şi dispreţuia lipsa de demnitate şi linguşirea; modest pînă a roşi cînd auzea laude pentru scrierile lui, n-a bănuit niciodată că era un scriitor de mare merit". Posteritatea şi îndeosebi anii de după eliberare, i-a restabilit locul ce i se cuvenea în istoria literară celui ce a fost întemeietorul de mare prestigiu al romanului romînesc, studiindu-i şi tipărindu-i opera în tiraje considerabile.

GEORGE MUNTEANU

STIHURI PE FRUNTEA ŞCOLII

V-am aşteptat din basme şi din soare,
copiii mei, voi, răsfăţaţii verii...
cu ea zburdînd pe ţărmuri şi ponoare,
la toţi v-a dat o singură culoare
ca semn al bucuriei şi puterii.

Mi-a fost atita dor să fiţi cu mine...
am taine noi de spus la fiecare:
din cărţi, noian de adevăruri pline,
ce-s chei pe uşa vremii care vine,
ţesută-n visul lumii muncitoare.

În vatra ei mai buni vă creşte ţara —
cu inimi mari şi braţe creatoare;
daţi tinereţea voastră-arzînd ca para,
acestui veac de unde primăvara
duioasă-ncepe şi sfîrşit nu are.

Întiia zi şi-a însorit pridvorul
din el intraţi acum în noua clasă;
cu glas senin, prin clopoţel, poporul
vă spune iară: „-nalt vă fie zborul
şi calea despicată luminoasă!"

ION SOCOL

Citiţi această carte

„Pentru serbările pionie-reşti"

Acum cîţiva ani, Editura tineretului a iniţiat o ediţie foarte interesantă şi utilă, după cum se vede şi din titlul ei: „Pentru serbările pionereşti". *În fiecare an, apar cîte două volume din acest ciclu, care conţin cele mai frumoase poezii, cîntece pionereşti, scenete, jocuri, dansuri etc. apărute în presa noastră pentru copii, ori scrise special de scriitori şi specialişti în vederea întocmirii volumelor respective.*

Să ne oprim la ultimul volum apărut în această ediţie. Întorcînd coperta, care înfăţişează în desene viu colorate imagini ale serbării în jurul focului de tabără, întîlnim una din cele mai populare gazde ale serbărilor: poezia. Versurile poartă semnătura marelui nostru poet Tudor Arghezi şi a altor poeţi de seamă. Iată şi cîteva titluri de la capitolul cîntecelor pionereşti: „Slavă partidului" de Marin Constantin, „Pionierii botanişti" de Hildea Jerea, „În drumeţie" de Florin Comişel, „Cîntec pioneresc" de C. Bazavan, „Pionierilor" de I. Nicorescu, „Frumoasă-i patria noastră" de Ion Rădulescu etc.

O surpriză plăcută pentru cititori şi spectatori o oferă sceneta. Acţiunea porneşte de la vizita neaşteptată a unui cosmonaut în mijlocul unor pionieri care alcătuiau un interesant echipaj într-o tabără de vară. Cu ce prilej şi-a făcut cosmonautul apariţia şi ce întîmplări, pline de tîlc, sînt legate de această vizită, spectatorii pot afla din sceneta satirică „Cheia marelui univers" scrisă de Ovidiu Zotta.

Spre finalul volumului, se găsesc o serie de snoave populare, trucuri de iluzionism, jocuri pionereşti şi jocuri distractive în aranjament muzical.

Aşadar, volumul are un conţinut bogat, divers, răspunde atît caracterului festiv al unei serbări, cît şi laturii ei distractive. Rămîne să prindă cît mai des viaţă pe scenă, sau în jurul focului de tabără.

M. DIACONU

Pionierii temerari

Versuri: ANGEL GRIGORIU
Muzica: GEORGE GRIGORIU

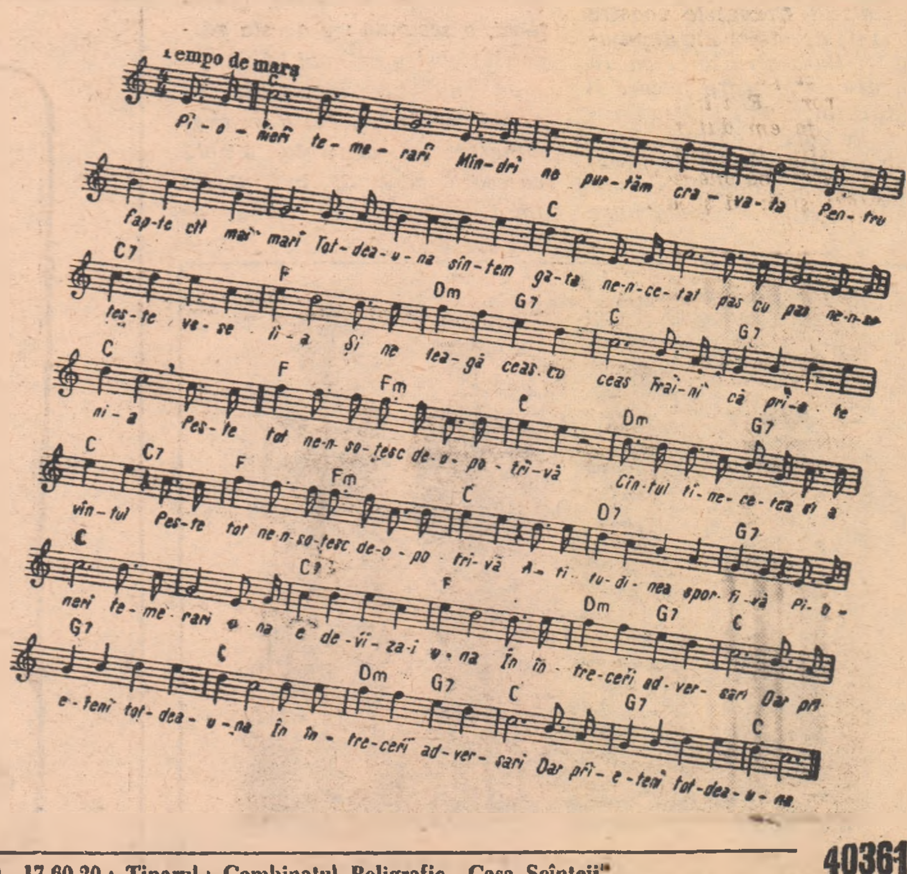
Pionieri,
Temerari,
Mîndri ne purtăm cravata!
Pentru fapte cît mai mari
Totdeauna sîntem gata.

Neîncetat,
Pas cu pas,
Ne-nsoţeşte veselia
Şi ne leagă ceas cu ceas
Trainică prietenia.

Peste tot,
Ne-nsoţesc deopotrivă
Cîntul,
Tinereţea şi avîntul.
Peste tot,
Atitudinea sportivă.

Pionieri,
Temerari.
Una e deviza-i una:
În întreceri adversari, } bis
Dar prieteni totdeauna. }

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti Piaţa „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361